

тя; а азъ си рекохъ: „ако Господь ме повърне въ свѣта, азъ ще захвана другъ животъ“; колко е тежко да си живъ и да не можешъ да кажешъ, че си живъ; да виждашъ, че плачатъ всички, и не можешъ да кажешъ, че си живъ!“ И колко души сж заровени тъй! Нѣма нищо по-тежко отъ това да те заровятъ живъ. Най-голѣмо нещастие е да останешъ съ дни и мѣсеци въ земята и да не можешъ да се освободишъ отъ тѣлото; то е най-тежкиятъ затворъ — адъ! Ако бѣхме чисти, щѣхме да знаемъ кога душата е излѣзла изъ тѣлото, и никога нѣмаше да имаме такива страдания. Слѣдъ като каже лѣкарьтъ, че болникътъ не е живъ, отеднѣжъ хората рекатъ: „Вдигайте го!“ Ще му направятъ красивъ ковчегъ и съ пѣсни и музика ще го отнесатъ. Дѣ остава тѣхната любовь? Това е любовьта на ближнитѣ и на обществото! Нѣкой казва: „Азъ ви обичамъ“. Какъ? Както котката обича мишката, или както вълкътъ овцата? И то е любовь. Но то е любовь такава, отъ която свѣтътъ страда. А любовьта, която е потрѣбна на свѣта, е да обичаме другитѣ и да имъ помагаме да бждатъ щастливи, както ние сме щастливи. И затуй Иисусъ е казалъ: „Онзи, който вѣрва въ Мене, ще прави това, което Азъ правя, и, който Мене люби, ще го възлюби и Отець Мой и ще дойде и направи жилище въ него“. Вие казвате: „Какво ще стане съ България?“ Азъ ви питамъ: „Какво ще стане съ васъ?“ Не знаете, че дяволътъ е взелъ всичката ви собственость, продалъ ви е дори кожата, а питате: „Какво ще стане съ България?“ България — това сте вие. Трѣбва да се молите, да ви помогне Господь да изпждите този неканенъ гостъ изъ васъ,